

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Magni momenti sunt verba Hincmari ex quibus quinque illae Gallorum regulæ colliguntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

tifice receperunt, judicandos non esse ab Episcopis provincialibus absque auctoritate sedis apostolicæ, quemadmodum à Leone Papa decretum est. Axioma illud non receptum erat absolute in Gallia, ut adnotatum est superius, quum relata sunt exempla Metropolitanorum dejectorum. Veruntamen certum est potuisse Papam, si ita existimaret, sibi reservare iudicium Metropolitanorum, ut supra vidimus factitatum à Celestino, Leone, & Hilario. At Hincmarus, ut satis Pontifici faceret, & ut sibi, qui Metropolitanus erat Remensis, patrocinaretur, regulam illam invehere conatus est.

VII. Interdum autem Episcopis, contemplatione meritorum, Pallium à sede apostolica tribuebatur, tametsi illi non essent Metropolitanis. Hi verò contendebant sibi quoque competere privilegium exemptionis à jurisdictione synodorum, ut patet ex Theodulfo Aurelianensi Episcopo, qui sub Ludovico Pio depositus fuit. Ait enim:

*Solius illud opus Romani Præfulis extat,
Cujus ego accepi Pallia sancta manu.*

Attamen si penitiùs introspeciamus privilegium quod unà cum Pallio Hadrianus secundus concessit Actardo Episcopo Nannetensi anno octingentesimo sexagesimo octavo, facile deprehendemus illud coerceri ad casum appellationis vel recusationis, exemptionem verò illam non derogare auctoritati synodorum. Præterea concedi Pallium nemini poterat absque consensu Regis & Episcoporum Gallia, ob exemptionem illam à jurisdictione. Hæc sunt Hadriani verba ad eundem Actardum Episcopum Nannetensem: *Nullus Metropolitanorum antistitum vel ceterorum Episcoporum in controversia criminis, si sedem appellaveris apostolicam, vel ejus speciali expetieris audiri vel discuti fortassis examine, presumat de te proferre, non nostro premissis decreto, iudicium, sed apostolicæ sedis tantum referveris examinandus vel iudicandus incunctanter arbitrio.*

VIII. Ceterum ex his Hadriani verbis petitur validissimum argumentum ad probandum constitutiones Gregorij quarti & Leonis quarti receptas tum non fuisse in Gallia, cum id quod triginta antè annis constitutum fuerat in gratiam omnium Episcoporum, nimirum ut si sedem apostolicam appellaverint, eorum iudicio superfedeat, nunc ab Hadriano tribuatur Actardo ut privilegium, contemplatione Pallij.

IX. Magni autem momenti sunt verba Hincmarij ex quibus quinque illæ regulæ colliguntur, ideòque operæ pretium fuerit ea referre. *I. Absit enim à nobis ut privilegium*

prima & summa sedis sanctæ Romanæ Ecclesiæ Pontificis pro sic parvo pendamus ut controversas & jurgia tam superioris quam etiam inferioris ordinis, quæ Nicæni & ceteri sacrorum Conciliorum canones & Innocentij atque aliorum sanctæ Romanæ sedis Pontificum decreta in synodis provincialibus à Metropolitanis præcipiunt terminari, ad vestram summam auctoritatem fatigandam ducamus. III. At si foris de Episcopis causa nata fuerit unde certa & expressa in sacris regulis non habeamus iudicia, & ob id in provinciali vel in comprovinciali nequeat examine definiri, ad divinum oraculum, id est, apostolicam sedem, nobis inde est recurrendum. IV. Si etiam de majoribus causis à provinciali Episcopo ad electorum iudicium non fuerit provocatum, III. & in aliqua causa idem Episcopus fuerit iudicatus, id est, à gradu suo in comprovinciali synodo dejectus, & putat se bonam causam habere, & appellaverit qui dejectus est, & confugerit ad Episcopum Romanæ Ecclesiæ, ---- ad illius dispositionem secundum septimum Sardicenses Concilij capitulum renovabitur examen. V. Nam de Metropolitanis per sacras regulas constituto, qui ex antiqua consuetudine ab apostolica sede Pallium accipit, sicut Leo ad Anastasium, quod & Nicænum Concilium innuit, & ceteri Romanæ sedis Pontifices in decretis suis ex sacris canonibus monstrant, sedis ipsius Pontificis etiam ante iudicium est sententia prestolanda.

X. Tanta autem erat Ecclesiæ Gallicanæ pervercatia quoad quartum canutharum regularum, ut cum ipsa juxta canones Africanos contenderet admittendam non esse appellationem à sententia iudicum electorum, videret tamen Nicolaum multum urgere ut Rothadus Romam adduceretur, quò Episcopi mitterent vicarios, quibus coram causa retractaretur, ea erat, ut dixi, Episcoporum Gallicanorum in hoc capite pervercatia, ut temperamentum quaesiverint quò utrorumque jura salva & illibata permanerent. Hincmarus enim scribit iustum esse ut Rothadus Romam proficiscatur, quandoquidem ita jubebat Summus Pontifex, cum æquum prorsus sit ut quilibet Episcopus ab eo vocatus Romam accedat, nisi legitima excusatione præpediatur, tum æquum pariter esse ut Episcopi illuc mittant vicarios suos, cum id Summo Pontifici placeat, in quo satisfacit dignitati sedis apostolicæ. Sed tamen eos limites præscribit potestati suorum vicariorum, ut manifestè appareat eum providere voluisse ne quid detrimenti caperent jura canonica Ecclesiæ Gallicanæ. Neque enim eos mittit ut accusatores, aut ad convincendum Rothadum, sed ut repellant accusationes